

STICHTING VREDE VOOR PALESTINA

NIEUWSBRIEF

December 2009

nr. 3

De Stichting Vrede voor Palestina geeft financiële en morele steun aan de Hope Flowers School in Al Khader op de bezette Westelijke Jordanoever.

Deze school, opgericht door en onder leiding van de familie Issa, zet zich sinds 1984 in voor vredesonderwijs en democratie, in samenwerking met andere scholen, waaronder Israëlische.

Naast de steun aan deze vredesinitiatieven werkt de Stichting aan bewustwording onder de Nederlandse bevolking van het Palestijns-Israëliësch conflict door het geven van informatie(avonden).

VAN HET BESTUUR

Beste mensen ,

Ruim 20 jaar geleden stapte onze zoon Egbert aan boord van ons vakantiescheepje na een verblijf in Israël en de Palestijnse gebieden. Van een middelbare schooljongen was hij een man geworden. Zo veel gezien, zoveel meegemaakt. Onze interesse voor de Palestijnen was gewekt.

Na alle verhalen kwam er uit zijn rugzak een verregend papiertje met daarop het adres van Hussein en Hint Issa. Zij zijn de stichters van de Hope Flowers School in Al Khader bij Bethlehem. Hussein zocht, ook via Egbert, steun voor zijn school in het buitenland .

Mijn man en ik werkten beiden in het onderwijs en waren geïnteresseerd in dat kleine schoolje in het souterrain van de familie Issa, waar zij vredesonderwijs gaven aan Palestijnse kinderen uit de vluchtelingenkampen en de armoedige dorpjes rond Bethlehem.

Nu kijk ik terug op deze 20 jaar. De school is enorm gegroeid en daar hebben wij als kleine stichting een bijdrage aan kunnen leveren. Maar de situatie voor Palestijnen is nog veel moeilijker geworden dan hij toen was.

Door de jaren heen vraag ik me steeds meer af: Wat is vredesonderwijs? Is vredesonderwijs daar hetzelfde als hier? Betekent vredesonderwijs contact met Israëli's, begrip kweken voor Israëli's? Kan dat onder bezetting? De enige Israëli's die je ziet in de Palestijnse enclave Bethlehem zijn de soldaten die patrouilleren in hun tanks welke hoog boven de mensen uit

steken, en de soldaten met hun wapens bij de checkpoints die mensen naar willekeur kunnen doorlaten of terug sturen.

Kunnen mensen, kinderen, begrip hebben voor een vijand die het leven totaal beheerst en nageenog onmogelijk maakt? Kun je dat van mensen verlangen?

In de loop van de afgelopen jaren merk ik dat ik steeds minder antwoorden weet.

Steeds meer vragen heb. Wat is de invloed van bezetting op het handelen van mensen? Hoe proberen mensen te overleven? Hoe kunnen ouders en leraren hun kinderen een gevoel van veiligheid geven, een gevoel dat het leven de moeite waard is, dat je invloed uit kunt oefenen op je leven? En wat is de invloed van de cultuur op deze vragen?

Op de Hope Flowers School staat het schoolteam voor een heel moeilijke taak. Ze doen wat ze kunnen in deze situatie. Daar heb ik veel respect voor.

De afgelopen 2 jaar hebben we als bestuur onderzocht op welke manier de stichting het meest effectief kan werken. Dat was nodig: tijden en mensen veranderen. Bovendien had de stichting geleidelijk aan een te grote verantwoordelijkheid gekregen voor de exploitatie van de Hope Flowers School, dat was niet realistisch meer.

Bij het zoeken naar een nieuwe vorm hebben we deskundige hulp gekregen van diverse kanten. Nu liggen er nieuwe plannen klaar. Maar het doel was en blijft hetzelfde: steunen van Palestijnse jeugd, met het oog op vrede.

Elders in deze Nieuwsbrief leest U hier meer over.

Tenslotte: dit is mijn laatste van-het-bestuurstukje. Mijn betrokkenheid op de Palestijns-Israëlische kwestie blijft bestaan, maar na 20 jaar voorzitterschap is voor mij de tijd gekomen om te stoppen, en mijn aandacht aan andere zaken te geven.

Ik wens de stichting veel succes met haar werk voor Palestijnse kinderen in nood.

U dank ik voor uw aandacht en giften voor de school.

Vriendelijke groeten en een waardevol 2010,

Janneke Harmsen
Voorzitter

OLIJFBOMEN ALS TEKEN VAN HOOP OP EEN BETERE TOEKOMST IN PALESTINA

Tijdens de Vredesweek in september was er in Deventer een voorlichtingsavond over de "Olijfbomencampagne", georganiseerd door het Eddy Hillesum Centrum, Raad van Kerken, en onze Stichting. Hieronder een persoonlijk verhaal van Kristel Letschert, coördinator van deze campagne

Mijn eerste bezoek aan de Palestijnse gebieden was in oktober 2006 toen ik deelnam aan een olijfplukreis. Deze reis heeft mijn leven voorgoed veranderd. Binnen een paar dagen was ik verliefd op het land en de mensen. Ik voelde me zo thuis, zo gewaardeerd en ik werd zo gastvrij ontvangen, waar ik ook kwam. De muziek, de bruiloften, de Palestijnse keuken, de dabka dans, de warmte en de humor, een onvergetelijke ervaring. Tegelijkertijd zag en voelde ik hoe de Palestijnen leden onder de Israëlische militaire bezetting. En waar onrecht is, daar wil ik me inzetten voor rechtvaardigheid.

Na afloop van het olijfpluk programma besloot ik om een jaar in Palestina te gaan wonen en werken. Ik heb in dat jaar door de hele Westbank rondgereisd. Ik kwam in dorpen en steden, logeerde bij mensen thuis, zag veel ellende en ook veel mooie dingen.

Overall waar je bent, kom je voortdurend kinderen tegen. Palestijnse gezinnen zijn groter dan Nederlandse. De meeste families waar ik kwam, hadden minstens vier kinderen, en dat loopt soms wel op tot 12 kinderen.

Ik herinner me nog levendig dat we op een dag in Hebron zagen hoe vier Israëlische militairen van een jaar of 20 een Palestijns jochie van 12 jaar omsingelden en bang maakten. Toen de militairen onze aanwezigheid opmerkten, lieten ze hem gaan. Hij vertelde ons dat deze soldaten de dag ervoor zijn voetbal hadden afgepakt en met een mes hadden bewerkt. Hij had hen toen een verwensing toegeroepen en daarvoor wilden zij hem nu een lesje leren.

Veel kinderen krijgen nooit de kans om met Israëli's of joden kennis te maken. Voor hen is een jood iemand in een uniform die bij een check-point staat of die 's nachts je huis komt binnen-vallen.

Toch zie ik bij de meeste kinderen in de Westbank geen verslagenheid, maar een sterke verbondenheid met het land, met de familie, de tradities en een bepaalde trots en standvastigheid; dit wordt 'soemoed' genoemd.

Voor deze kinderen moet de hoop op een betere toekomst levend gehouden worden. Daarom ben ik na mijn verblijf in Palestina gaan werken bij de Olijfbomencampagne 'Houd Hoop Levend'. Dit is een internationale actie van de YMCA Oost-Jeruzalem en de YWCA Palestina om door middel

van het planten van olijfbomen de hoop op een goede toekomst levend te houden. In Nederland wordt deze actie ondersteund door Cordaid, ICCO, IKV Pax Christi en de nationale YMCA en YWCA.

Ik ga elk jaar 2x naar Palestina, in oktober om olijven te plukken en in februari om olijfbomen te planten. Iedereen die mee wil en tijd en geld heeft, kan zich aanmelden voor deze reizen. Op onze website www.planteenolijfboom.nl kun je daar meer informatie over vinden. Ook kun je via die website een olijfboom sponsoren. Het is ook leuk en bijzonder om een olijfboom cadeau te geven aan iemand anders. Vooral met de feestdagen in de aantocht een heel origineel cadeau!

In Palestina heb ik mijn hart verloren en het doel in mijn leven gevonden: werken aan rechtvaardigheid voor de Palestijnen!

Kristel Letschert

AFSCHEID

In januari 2002 meldde ik me bij de Stichting Vrede voor Palestina, om "iets" te doen. Ik was toen al meer dan 30 jaar nauw betrokken bij "de situatie" in Israel/Palestina vanwege naaste familie die daar woont. Bij de Stichting wilde ik mijn betrokkenheid, zorgen, en gevoel van onmacht omzetten in praktische, kleinschalige actie. De Hope Flowers School sprak me aan omdat ik zelf altijd in het onderwijs had gewerkt.

Natuurlijk bleek dat er meer dan genoeg te doen was! Een greep: fondsen werven, activiteiten organiseren, contacten onderhouden met de school en met gelijkgestemden in Nederland en

buitenland, beleid uitstippelen, zorgen voor publiciteit, ga maar door.

En niet te vergeten: de moed er in houden, met elkaar en ieder voor zich. Hoe vaak was (en is) niet de reactie: ach, het helpt toch niet, het is te ingewikkeld, je kunt het toch niet oplossen. Mijn motto is en blijft: nee, je kunt het niet oplossen, maar je kan wel proberen steun te bieden aan mensen daar die zich op een vreedzame manier inzetten voor een oplossing en een menswaardig bestaan. Het doel van die steun is dat zij het kunnen volhouden.

En toch neem ik nu, na 8 jaar, afscheid van de Stichting, en van U.

Niet omdat ik ontmoedigd ben, maar om even pas op de plaats te maken; dat is nu voor mij aan de orde. Het werk in de Stichting gaat door natuurlijk, en ik wens alle betrokkenen veel succes.

Daarnaast bedank ik U allen, zowel degenen waarmee ik persoonlijk heb samengewerkt, als degenen die ik alleen op papier ken. Hartelijk bedankt voor alle hartverwarmende steun, in welke vorm dan ook.

Ik hoop dat U, net als ik, blijft zoeken naar manieren om zich in te zetten tegen onderdrukking en voor mensenrechten in Palestina.

Margreet Heringa

EEN BRUG NAAR VREDE

Waar twee volkeren op een klein stuk land elkaars taal niet verstaan, kunnen zij elkaar nooit begrijpen.

Al ruim 20 jaar lang streven wij met uw steun en gulle bijdragen naar vrede in Palestina, maar vrede lijkt verder weg dan ooit. Wij blijven hoop koesteren. Wij geloven dat investeren in de jeugd de enige manier is om hun kwetsbare harten niet van jongs af aan te vergiften door een lang en slepend conflict als dat van het Palestijns-Israëliësch conflict. Wij hebben al die tijd exclusief de Hope Flowers School gesteund. Deze is ondertussen volwassen geworden. De school heeft de laatste jaren meerdere financieringsmogelijkheden gevonden, voornamelijk internationale organisaties zoals Friends of the Hope Flowers School in de USA en Association Palestine Demain in Zwitserland, om er een paar te noemen.

Een nieuwe koers

In 2007 hebben we binnen onze Stichting de weg naar professionalisering ingezet. In deze zoektocht zijn wij tot de conclusie gekomen dat structurele steun in de vorm van het dekken van “exploitatiekosten” van de Hope Flowers School, transparantie en meetbare effecten zeer moeilijk, zo niet onmogelijk maakt. Onze partners: Kinderpostzegels en War Trauma Foundation, werken uitsluitend projectmatig en wel met groot succes. Mede op hun advies willen we voortaan kleine projecten, uit de omgeving, financieel ondersteunen.

Onze visie

Hoe schep je een brug naar vrede? In de Palestijnse Gebieden is de huidige generatie helaas niet in staat gebleken om vrede te bewerkstelligen. Onze hoop blijft op de Palestijnse jeugd gevestigd, met name op de zwakste kinderen van de samenleving.

Onze missie

Onze nieuwe missie hebben we als volgt verwoord:

- 1) De basis van de zwakste kinderen verstevigen. We denken bijvoorbeeld aan projecten voor weeskinderen of kinderen uit vluchtelingenkampen.
- 2) Meer mogelijkheden creëren voor de jeugd binnen het onderwijs.

Onze speerpunten zijn: taalontwikkeling (communicatie), muziek & cultuur en sport.

Dit zijn activiteiten die nauwelijks deel uitmaken van het basisonderwijs en de minste aandacht krijgen in een kansarme omgeving. Waar twee volkeren op een klein stuk land elkaars taal niet verstaan, kunnen ze elkaar nooit begrijpen.

Juist deze activiteiten kunnen een appèl doen op iets anders in kinderen, hen wakker maken voor het samenspel: het samenklinken in de muziek, het samenspel in de sport, het leren van gemeenschappelijke talen (bijv. Engels, Hebreeuws). Wij zien dit als verbindende elementen, als bruggen bouwen, over de grenzen heen. Wij hopen hiermee dat, naast de angst waar jongere mensen mee zijn grootgebracht, ze ook iets anders mogen proeven; dat ze zich kunnen voeden met schoonheid in de muziek, de cultuur en de sport. Wellicht kan dit vrede in henzelf bewerkstelligen. Wij den-

ken dat de zorg voor de jeugd tot een beter begrip en sterker gevoel van eigenwaarde leidt. Dit brengt vrede dichterbij.

Projectmatig werken

Projectmatig werken betekent dat we, naast de Hope Flowers School, ook andere projecten willen bemoedigen. Dit kunnen plaatselijke initiatieven van de lokale bevolking zijn. Aanvragen kunnen worden ingediend bij onze stichting, die op haar beurt die projecten selecteert die het best passen binnen onze visie. Ze moeten kleinschalig zijn en financieel en praktisch te behappen voor onze stichting.

Voor de Hope Flowers School heeft deze nieuwe zienswijze tot gevolg dat zij niet meer structureel een beroep op onze stichting kan doen. Mede dankzij uw financiële hulp is ze uitgegroeid tot een flinke school met internationale ondersteuning.

Ook andere noodlijdende projecten vragen onze aandacht. De Hope Flowers School kan natuurlijk blijven meedoen in die projectaanvragen.

Een project wordt van begin tot eind gevolgd. De resultaten kunnen goed geëvalueerd worden. In Jeruzalem woont Bishara Sahhar die, als afgevaardigde van ons bestuur, tussentijds kan evalueren, het project doorlichten en de resultaten teruggereporteren aan het bestuur. In mei 2008 hebben we hem al kort aan u voorgesteld. Hij is accountant en werkt als Financial Manager voor de Konrad-Adenauer-Stiftung in Ramallah en voor de Jerusalem University.

In onze nieuwsbrieven wordt u van de projecten en de resultaten op de hoogte gehouden.

Het nieuwe bestuur

Zoals u elders in deze nieuwsbrief kunt lezen treden Janneke en Margreet per 1 januari 2010 terug als bestuursleden van de stichting. Wij willen hen van harte bedanken voor hun geweldige inzet al die jaren en wensen hen allebei heel veel succes op hun verdere levensweg. Brenda, Khaled, Mathilde en Nabil gaan door en zijn in gesprek met twee kandidaten die belangstelling hebben voor een bestuursfunctie. Daar zijn we heel blij mee. Wij verwachten hen in de volgende nieuwsbrief aan u te kunnen voorstellen. We zijn ook verheugd dat onze gewaardeerde klankbordgroep ons blijft adviseren op de nieuwe weg.

Natuurlijk hopen we van harte dat ook u ons blijft steunen. Uw steun is meer dan nodig. Wij wensen u een vredevol kerstfeest en een tevreden 2010 toe.

Het bestuur

PS: Op de omslag staan onze nieuwe contactgegevens.

GEDICHT VAN MERLIJN TWAALFHOVEN

Merlijn Twaalfhoven is componist en theatermaker. Culturele en maatschappelijke verschillen vormen vaak de aanleiding voor het creëren van zijn grensoverschrijdend en maatschappelijk geëngageerd werk, dat hem de laatste jaren naar o.a. Palestina, Japan, de Arabische Emiraten, Syrië, Cyprus en Centraal Europa voerde. Onderstaande tekst is van zijn hand.

Hoeveel invloed heeft een enkeling op een situatie zo vastgeroest en uitzichtloos?

Evenveel als een vlinder invloed heeft op het weer.

En welke lente ontstond zonder vlinders in de lucht?

Hoe ver weg moet je wonen om jezelf een buitenstaander te noemen?

Minstens zo ver weg als de dichtstbijzijnde planeet.

Maar als je dezelfde lucht ademt, dezelfde zon voelt en als je de taal van muziek verstaat, is de kleine aarde jouw huis.

Wat is het enige zinvolle om te doen als je merkt dat het doel eindeloos ver is?

Een stap zetten.

Een vrede zonder kennis zal niet duren. Kennis zonder contact kan geen waarheid zijn. Contact is het eerste wat een mens maakt als het wordt geboren, en de laatste behoefte voor het sterven.

Contact maakt een mens tot mens. Een beetje vertrouwen is voldoende.

Meer info: www.twaalfhoven.net

VAN DE PENNINGMEESTER

Geachte donateur,

Hierbij wil ik u informeren over de financiële stand van zaken van de stichting.

Jaar 2008

In het jaar 2008 heeft stichting Vrede voor Palestina een bedrag van €29.420 overgemaakt naar de Hope Flowers School in Al Khader. Een mooi bedrag dat veel heeft opgeleverd voor de leerlingen van de school.

Na het werkbezoek aan de school heeft het bestuur in december 2008 besloten de leerkrachten van de school een bonus van €200 te sturen. Reden hiervoor is dat de delegatie duidelijk heeft gezien hoe hard de leerkrachten werken binnen de moeilijke omstandigheden in Palestina. In totaal heeft de stichting €3.200 overgemaakt naar de leerkrachten van de school. De onderstaande tabel is een financieel overzicht van de inkomsten en uitgaven van de stichting in 2008.

Financieel overzicht inkomsten en uitgaven Stichting Vrede voor Palestina

Activiteit	Totaal (€)
Saldo per 1 januari 2008	843
Totale donaties 2008	30.623
Onkosten 2008	-2.196
Overgemaakt donatiegeld naar HFS	29.420

Huidige stand van zaken

Op dit moment staat er circa €8.300 op de rekening van de stichting. Een mooi bedrag dat ook weer een steentje kan bijdragen aan de doelen en de visie van de stichting Vrede voor Palestina.

Dames en heren,

In de wereld heerst op dit moment een ongekende recessie. Er is noodzaak tot bezuiniging.

Maar....

Ik geloof in u. Ik geloof hoe sterk u staat achter stichting Vrede voor Palestina. U beseft dat in de tijden van economische neergang de meest kwetsbare bevolkingen het meeste worden geraakt door een recessie. In Palestina willen we eraan bijdragen dat de nieuwe generatie de hoop overeind houdt. Uw bijdrage steunt deze hoop.

De projecten die we in 2010 financieel willen bijstaan zijn nu nog niet bekend. Uw bijdrage wordt daarvoor gereserveerd. Wij hopen van harte dat u ons ook in onze nieuwe koers blijft steunen.

Khaled Sa'ad

Uw giften zijn meer dan welkom op
gironummer 6037797
en blijven aftrekbaar voor de belasting;
onze Stichting is ANBI-erkend.

NIEUWSBRIEF STICHTING VREDE VOOR PALESTINA

Postadres: Robert Kochlaan 10, 7415 EM Deventer

Telefoon tot 1-1-2010: (0570) 61 92 29

m.i.v. 1 januari 2010: (0546) 67 32 95 of 06 – 46 25 49 38 (Nabil Sahhar)

Bankrekening ING: 6037797 (IJsselmuiden)

e-mail: info@stichtingvredevoorpalestina.nl

*Wilt u de nieuwsbrief niet meer ontvangen, laat het ons dan weten!
Wilt u de nieuwsbrief voortaan per e-mail ontvangen, laat het ons ook weten!*